

Napisten Hava

Dalriada

Nem fénylett még nap, se hold, sem csillagok,
Hideg volt a föld, és sivár, üres pusztaság,
Vad sem verte fel az éjnek menedékét
Nem bolygatta meg senki-semmi az isten atyát

Elbúsult fenti égi csarnok-palotában,
Szólni vágyott mindenek ura, ős-öregisten,
Könnyéből szórt éji égre csillagokat,
Mosolyából nap lett meleg, és fény a hideg égen

Égbolt széléből letört lám, egy darabot
Vele formázta meg a szóval szóló gyermekét,
Vízben hallal, erdei vaddal táplálta,
S neki adta végül csillagok fénye, tűz melegét

Dal szólalt meg, szél-virágok muzsikája,
Nyár jött, édes, egekig érő szava-násza
Így lett gazdája pusztának-rónának,
Aranyos szegletnek, e világ szép hajnalának

Ott ül, fényes égi trónján
Nap atyánk balján, hold anyánk jobbján
Nevetése széllel indul, velünk sír, ha könnyünk csordul,
Áldj meg a régiek szaván..